

Lepădarea de sine înseamnă să părăsești viața păcătoasă. Păcatul, prin mijlocirea căruia s-a săvârșit căderea noastră, a cuprins întreaga noastră fire în așa chip că ni s-a făcut ca și cum ne-ar fi firesc: lepădarea de păcat s-a făcut lepădare de firea noastră; lepădarea de firea noastră este lepădarea de sine.

Moartea veșnică, ce a lovit sufletul nostru, s-a prefăcut pentru noi în viață. Ea cere hrana sa – păcatul, desfătarea sa – păcatul: prin mijlocirea acestei hrane și a acestei desfătări, moartea veșnică sprijină și păstrează stăpânirea sa asupra omului. Însă omul căzut socoate sprijinirea și creșterea în el a stăpânirii morții creștere și sporire a vieții. Astfel, cel molipsit de boala ucigașă e stăpânit de cerința silnică a bolii și caută mâncăruri care sporesc boala – le caută ca pe mâncarea cea mai de trebuință, ca pe o desfătare de care este

neapărată nevoie și cât se poate de plăcută.

Împotriva acestei morți veșnice, care se înfățișează drept viață omenirii bolnave de căderea ei înfricoșătoare, Domnul rostește osânda Sa: „Cine voiește să mântuiască sufletul său” sporind în el viața căderii, altfel spus moartea veșnică, „*pierde-l va pe el: iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie*” omorând în sine poftele păcătoase și lepădându-se de îndulcirea cea păcătoasă, „*acela îl va mântui pe el*” (Marcu 8, 35).

Arătând la întreaga lume care se înfățișează privirilor noastre cu toate frumusețile și ispitele ei, Domnul grăiește: *Ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său?* Ce folos pentru om, ce dobândește, dacă ar pune stăpânire nu pe vreun lucru de puțină însemnătate, ci chiar pe întreaga lume văzută? Această lume văzută este numai un adăpost vremelnic pentru om!

Sursa: comorinemuritoare.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 24 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 25 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. II Corinteni 9, 6-11; Ev. Luca 5, 1-11; glas 6, voscr. 4 → Duminica a 18-a după Rusalii (Pesuirea minunată) → Sfânta Cuvioasă Eufrosina → Sfântul Cuvios Pafnutie Egipteanul → Sfântul Cuvios Serghie de la Radonej

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

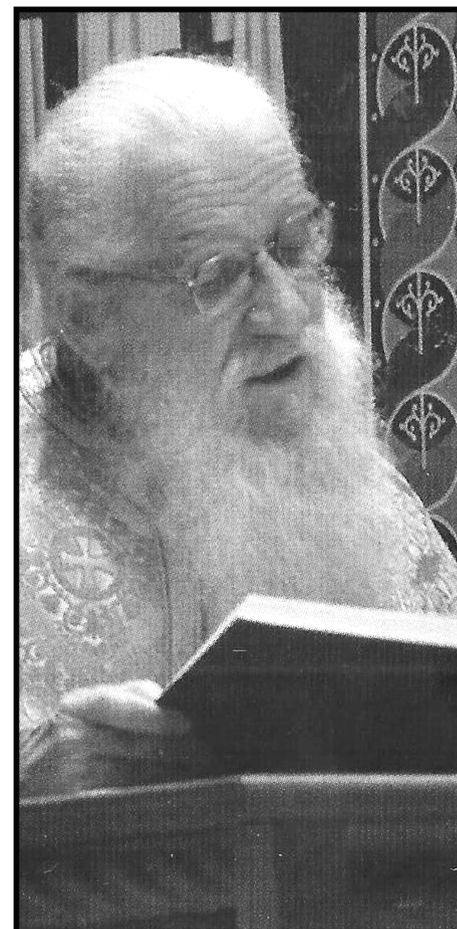
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cine nu respiră, nu trăiește; cine nu se roagă, nu respiră har.”

– Părintele Mihai Lungeanu

Nr. 453 / 11 septembrie 2022

PĂRINTELE
SIMEON KRAIOPOULOS

SĂ-I ARĂTAM DOMNULUI STAREA NOASTRĂ!

Omul este în primejdie nu atât din partea lucrurilor care vin din afară. Rar se întâmplă să te omoare cineva, să te rănească, să te lase schilod. Bolile care vin din însuși organismul nostru nu trimit la moarte, dar pe toți, în cele din urmă, ne îndrumă spre ea. În bolile trupului, dacă ai cauza înlăuntrul tău și o cauți în afară, nu vei găsi răspuns. Dacă o cauți înlăuntrul tău, dar din ignoranță nu știi exact unde se găsește, din nou nu vei găsi răspunsul. Te chinuiești, pătimești și nu te vindeci.

La fel este și în viața duhovnicească. Deși toate par simple, ușoare, clare și putem să știm exact ce ne doare, care este boala noastră, care este medicul, care sunt medicamentele, de unde vine vindecarea, din nefericire, ne încurcăm și în problemele duhovnicești. Fiecare va prezenta lucrurile în alt fel. Există multă confuzie, mult amestec. Scriptura spune: „Este nevoie să vină sminteli”

(Matei 18, 7). Nimic nu are loc la întâmplare, toate au rațiunea lor.

În primele veacuri creștinii s-au confruntat cu prigoanele. Toți: bărbați, femei, tineri, vârstnici, copiii mici nu se temeau de martiriu și-L mărturiseau pe Hristos. Alții au cedat și s-au pierdut. Nu înseamnă că n-au putut să reziste. Nu este așa! Domnul a dat putere celor care credeau. Martiriul și prigoanele au adevărit cine are credință și cine nu are, cine aleargă și cine nu aleargă la Hristos, cine Îl are și cine nu Îl are pe Hristos. Mai târziu, cei care L-au iubit cu adevărat pe Hristos, n-au avut dificultăți să afle calea, să treacă de greutate și să se sfințească.

Și anii noștri sunt la fel. Se vor rătăci cei care doresc acest lucru, vor fi confuzi cei care vor să fie, se vor pierde și nu vor ști ce li se întâmplă cei care tratează lucrurile cu ușurință.

În zilele noastre se pare că omul se va pierde. Se poate întâmpla celor cu credință și cu dragoste falsă pentru Hristos Domnul, pseudo-creștinilor. Unii urmează un curent, alții altul, unii o înșelăciune, alții alta și sufletele se pierd.

Citeam în Pateric cum părinții discutau în pustiu și profeteau că, în anii noștri, lucrurile vor fi mult mai grele din multe și felurite pricini. Grele nu în sensul că suntem în primejdie să ne vărsăm sângele, să fim supuși la chinuri, ci pentru că înșelăciunea care există este foarte multă. Peste tot vezi înșelăciune

religioasă, „creștinească”, dacă îmi este îngăduit să spun așa.

Cel mai rău este că, într-un fel sau altul, ni se spune și ni se întărește faptul că păcatul poate să coexiste cu harul lui Dumnezeu. Nu este posibil acest lucru. Păcatul este păcat! Hristos a venit să desființeze păcatul, să-l piardă, să-l izbăvească pe om din păcat, să-i vindece rănilor, neputința pe care o are înlăuntrul său. Este o mare greșală și o mare înșelăciune să încurcăm lucrurile și să le împăcăm.

Prin urmare, Sfinții Părinți au spus că în anii din urmă, adică în vremurile noastre, va fi greu și cei încercați vor fi considerați martiri. Adică, cei care vor rămâne curați și nu vor fi atrași de răul vremurilor înșelătoare, vor fi socotiți martiri.

Nu este vorba despre înșelăciunea pe care ne-o aduc „guru”-ii, ci de înșelăciunea prezentă în viața noastră religioasă de zi cu zi. Nu suntem pătrunși de poruncile lui Dumnezeu, ci suntem religioși de suprafață. Fiecare are propria lege, își face propria voie prin care își pierde sufletul.

Așadar, frații mei, trebuie să punem un început bun în viața noastră duhovnicească. Acest început înseamnă să înțelegem bine lucrurile, să le cunoaștem bine, să ne dăm seama de păcatul nostru, de tendința pe care o avem de a ne lega de lucruri care ne vatămă sufletul, care acoperă și salvează pe omul cel vechi. De aceea este necesar să ne

smerim, să ne pocăim, să ne spovedim cu adevărat ca să ne mântuim. Aceste lucruri nu sunt o joacă!

Cineva poate să citească și să recitească Sfânta Scriptură, dar sufletul lui să nu se miște nicicum. Poate să meargă des la biserică și sufletul lui să nu se folosească. Poate să se împărtășească și să se spovedească, dar să fie fără folos.

Poate că greșesc, dar, personal, simt nevoia să scot în evidență această mărturie. În fiecare zi mă încredințez că, atunci când cineva se străduiește să scape de griji, în sensul bun, maschează starea lăuntrică pe care o are. Adică: nu crede cu adevărat, nu se pocăiește cu adevărat, nu se leapădă de păcat cu adevărat, de omul cel vechi și nici nu are dispoziția să o facă.

Să lăsăm sufletul nostru să se dezvelească complet! Să-I arătăm Domnului starea noastră, să mergem să ne vindece, și El o va face. Atunci și cercetarea Sfintei Scripturi, și mersul la biserică, și Dumnezeiasca Împărtășanie vor fi după voia lui Dumnezeu. Sufletului nostru i se va adăuga har după har, iar Hristos Se va sălășlui înlăuntrul lui. Nu este posibil să ai pocăință adevărată, să te mărturisești cum se cuvine, să-ți vindeci sufletul, dacă în sinea ta nu vrei să te schimbi. Să o faci așa cum vrea Hristos și nu cum crezi tu!

Nu știu cum ascultați aceste învățăminte și cum le înțelegeți, dar

nu știu cât greșesc dacă spun că foarte rar întâlnesc un creștin care să spună: „Hristoase, fă-mi ceea ce Tu dorești!”. Chiar și cel care se luptă se străduiește să se schimbe pe sine, după măsura lui, după părerea lui, după judecata lui, după aprecierea și după dorința lui.

Curățirea sufletului urmează după pocăința adevărată, după mărturisirea adevărată și după iertarea adevărată.

Dacă hotărăști să rânduiești tu pentru tine drumul, este greșit, te afli în amăgire. Dacă faci lucrurile după judecata ta, după dorința ta, ești propriul tău idol, nu ești creștin.

Cați dintre „creștinii buni” ar vrea să îi primească Hristos și să spună ușurați: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine!?” (Galateni 2, 20).

Omul face orice ca să se salveze pe sine. Pocăința nu înseamnă să-și salveze propriul eu, ci să moară odată cu omul cel vechi și Hristos să viețuiască înlăuntrul lui.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

**SFÂNTUL IGNATIE
BRIANCANINOV**

1807 - 1867

**SĂ ÎNȚELEGEM BINE
LUCRURILE!**

„Cel ce voiește să vină după Mine
să se lepede de sine, să-și ia crucea sa
și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34).